

Një Shqyrtim Biblik i Dhuntive të Gjuhëve të Reja

nga George Sturm

©E drejta e autorit:
Asambleja Biblike, Pogradec 2000

Citimet biblike në shqip janë nga:
Bibla, Diodati i Ri (1991-1994)

Asambleja Biblike 2000
Pogradec

Kapitulli 1

Dhuntia e gjuhëve të reja është një doktrinë polemizuese në Kishën e Jezus Krishtit në ditët e sotme. Pa dyshim, kjo trishton Frymën e Shenjtë, i cili dha dhunti frymërore për të bashkuar, jo të ndajë, besimtarët. Duke u përpjekur të qartësojmë disa fakte për gjuhët e reja, ne kemi shkruar këtë libër me kujdes dhe me dashuri (1 Kor. 14:1). Ne kërkojmë prej teje vetëm një gjë: që ti ta studiosh këtë si besimtarët në Berea (Veprat 17:11), që shqyrtonin çdo ditë Shkrimet për të parë nëse këto gjëra ishin ashtu. Vetëm kur ne krahasojmë Shkrimet me Shkrimet do të gjejmë të vërtetën.

Është i domosdoshëm për të shënuar që "gjuhë të reja" është përdorur në vetëm pesë vende në Dhjatën e Re: Marku 16; Veprat 2,10,19; dhe 1 Kor. 12-14. Ne do të shqyrtojmë secilin që të marrim një përkufizim biblik përfundimtar për "gjuhë të reja."

Marku 16:17-18 "Dhe këto janë shenjat që do t'i përcjellin ata që do të besojnë: në emrin tim ata do t'i dëbojnë demonët, do të flasin gjuhë të reja; do t'i kapin me dorë gjarpërinjtë, edhe nëse do të pijnë diçka që shkakton vdekjen, nuk do t'u bëjë asnjë të keqe; do t'i vënë duart mbi të sëmurët dhe këta do të shërohen." (Marku 16:17-18)

Fjala «gjuhë» në Dhjatën e Re përkthehet nga fjala greqisht «γλώσσα; glossa», e cila gjendet afërsisht 50 herë. Në secilin vend, fjala «gjuhë» i referohet një gjymtyre të trupit ose veprimit të të folurit ose një gjuhe botërore. Është e qartë që në Markun 16 ashtu si në Veprat 2,10,19 dhe 1 Kor. 12-14, «gjuhë» i referohet një gjuhe të njohur të botës.

Sidoqoftë disa persona do të thonë që "gjuhë të reja" në Markun 16:17-18 ishin gjuhë që ishin krejtësisht të reja për njerëzimin në atë moment, d.m.th. përpara asnjëri s'kishte folur me ato "gjuhë të reja". Ata vazhdojnë të thonë që "gjuhë të reja" janë gjuhët e engjëjve (1 Kor. 13:1). Por, kjo është shumë e vështirë për t'u provuar nga Fjala e Perëndisë. Për shembull, fjala "e re" në Markun 16:17-18 është «καινός; kainos», por është edhe një fjalë tjetër "e re", «νέος; neos», që gjendet në Shkrimin e Shenjtë. "Kainos" ka kuptimin që diçka është e re në krahasim me diçka që është më e vjetër, p.sh. "Dje në ndryshova shkollën dhe në shkollën time të re do të shkoj nesër për herë të parë.". Kurse, "neos" ka kuptimin që diçka është krejtësisht e re, p.sh. "Foshnjën time të re (të sapolindur) unë e solla në shtëpi nga spitali.". Prandaj, n.q.s. Jezu Krishti do të kishte përdorur "neos" në Markun 16:17-18 në vendin e "kainos" mund ta interpretonim "gjuhë të reja" si gjuhë që ishin krejtësisht të reja. Por fakti është që Ai përdori "kainos", i cili na drejton për të besuar që "gjuhë të reja" ishin gjuhë të njohura të botës, por të panjohura për folësin.

Është e nevojshme për të vëzhguar që Marku 16:17-18 është një profeci nga Jezu Krishti. Ai tha që dishepujt e Tij do të flisnin në gjuhë të reja. N.q.s. ne kërkojmë një plotësim për këtë profeci, një shembull gjendet në ditën e Rrëshajëve. Në atë ditë, dishepujt e Krishtit folën në gjuhë të reja, por ato ishin gjuhë të njohura të botës (Veprat 2:1-11). Kjo përkrah interpretimin tonë që "gjuhë të reja" nuk janë gjuhë të engjëjve por janë thjesht gjuhë të njohura të botës.

Kapitulli 2

Veprat 2:1-11 "Kur erdhi dita e Rrëshajëve, ata ishin të gjithë bashkë, në një mendje të vetme, në të njëjtin vend. Dhe befaz nga qielli erdhi një ushtimë, si ajo e një ere që fryn furishëm, dhe e mbushi gjithë shtëpinë ku ata po rrinin. Dhe atyre u dukën gjuhë, si prej zjarri, të cilat ndaheshin dhe zinin vend mbi secilin prej tyre. Kështu të gjithë u mbushën me Frymën e Shenjtë dhe filluan të flasin në gjuhë të tjera, ashtu si Fryma e Shenjtë ua jepte të shpreheshin. ... Kur u dëgjua ajo ushtimë, turma u mblodh dhe u hutua, sepse secili nga ata i dëgjonte të flisnin në gjuhën e vet. Dhe të gjithë habiteshin dhe mrekulloheshin dhe i thoshnin njëri-tjetrit: «Ja, a nuk janë të gjithë Galileas këta që flasin? Si vallë secili nga ne i dëgjon të flasin në gjuhën e vet amtare? Ne Partët, Medët, Elamitët dhe banorët e Mesopotamisë, të Judesë, dhe Kapadokisë, të Pontit dhe të Azisë, të Frigjisë ... Kretas dhe Arabë, i dëgjojmë të flasin për gjërat e mëdha të Perëndisë në gjuhët tona!" (Veprat 2:1-11)

Interpretimi për këtë pasazh është aq i qartë sa që asnjëri nuk do të thotë që "gjuhët e reja" në Veprat 2:1-11 janë diçka e ndryshme nga gjuhët e njohura të botës. Në këtë pasazh vëzhgojmë që "secili nga ata i dëgjonte të flisnin në gjuhën e vet." dhe "secili nga ne i dëgjon të flasin në gjuhën e vet amtare." Në fakt, shënohet që në vargjet 9-11 afërsisht 16 gjuhë ose dialekte botërore u dëgjuan. Prandaj, nga Shkrimi i Shenjtë kemi një përkufizim të saktë për gjuhët e reja. Një gjuhë e panjohur nuk është llomotitje, tinguj të rastit, ose zhurma të parregullta, por është gjuhë e njohur të botës.

Nganjëherë një person do të thotë që përkufizimi i sipërpërmendur është një përjashtim nga interpretimi i vërtetë që, në përgjithësi në Fjalën e Perëndisë, gjuhët e reja janë gjuhë të engjëjve ose gjuhë hyjnore. Por, një interpretim i tillë është i jashtëzakonshëm dhe mungon ndonjë përkrahje nga Fjala e Perëndisë. Në të vërtetë, nuk ka asnjë varg i qartë që përkufizon pikërisht gjuhët e reja si gjuhë të engjëjve ose gjuhë hyjnore.

Kapitulli 3

Veprat 10:44-47 "Ndërsa Pjetri ende po i thoshte këto fjalë, Fryma e Shenjtë zbriti mbi të gjithë ata që po e dëgjonin fjalën. Dhe të gjithë besimtarët që ishin të rrethprerë, të cilët kishin ardhur me Pjetrin, u mrekulluan që dhurata e Frymës së Shenjtë u shpërnda edhe mbi johebrenjtë, sepse i dëgjonin duke folur gjuhë të tjera dhe duke madhëruar Perëndinë. Atëherë Pjetri filloi të thotë: «A mund ta ndalojë dikush ujin, që të mos pagëzohen këta që kanë marrë Frymën e Shenjtë pikërisht si ne?» (Veprat 10:44-47)

Disa persona interpretojnë këtë pasazh kështu: «Ky pasazh nuk tregon pikërisht që "gjuhë të tjera" ishin "gjuhë të njohura të botës", prandaj ato ishin "gjuhë të engjëjve ose gjuhë hyjnore"». Por, kjo metodë e interpretimi është e keqe. Megjithëse ky pasazh nuk tregon që ato janë "gjuhë të njohura të botës," ky gjithashtu nuk tregon që ato janë "gjuhë të engjëjve ose gjuhë hyjnore." Ky pasazh tregon thjesht që ata folën "gjuhë të tjera" me asnjë koment për përshkrimin e atyre gjuhëve. Çdo student i Fjalës së Perëndisë di që të interpretosh një varg nga heshtja (d.m.th. një argument për të cilin Bibla hesht) është e rrezikshme dhe shumë shpesh do të çojë në një gabim.

Le të interpretojmë drejtë këtë pasazh. Në vargun 47 Pjetri tha që johebrenjtë "kanë marrë Frymën e Shenjtë pikërisht si ne." Më vonë, Pjetri shtoi në Veprat 11:15 që "...Fryma e Shenjtë zbriti mbi ata, sikurse kishte zbritur në fillim mbi ne." Ai përsëriti këtë në Veprat 15:8: "...duke u dhënë Frymën e Shenjtë, sikurse edhe neve." Edhe ai tha që Perëndia "u dha atyre të njëjtën dhuratë që kemi marrë" (Veprat 11:17). N.q.s. ata do të kishin folur me "gjuhë të engjëjve ose gjuhë hyjnore," Pjetri nuk mund të kishte përdorur "pikërisht," "sikurse," ose "të njëjtën" për të krahasuar eksperiencën e johebrenjtve me ditën e Rrëshajëve sepse në atë ditë Pjetri foli me "gjuhë të njohura të botës." Në fakt, fjala për "të njëjtën" është «ἴσῃν, isen», e cila ka kuptimin «të barabartë». D.m.th. ata morën "të njëjtën" dhuratë ose "të barabartë" si Pjetri mori në ditën e Rrëshajëve. Prandaj, është e qartë që një interpretim i arsyeshëm është që "gjuhë të tjera" në Veprat 10 janë "gjuhë të njohura të botës" si në Veprat 2. Ta interpretosh në një mënyrë tjetër është të arsyetosh nga heshtja e Shkrimit të Shenjtë.

Kapitulli 4

Veprat 19:1-6 "Dhe ndërsa Apollo ishte ende në Korint, Pali, mbasi shkoi në vendet më të larta, arriti në Efes dhe, si gjeti disa dishepuj, u tha atyre: «A e keni marrë Frymën e Shenjtë, kur besuat?». Ata iu përgjigjën: «Ne as që kemi dëgjuar se paska Frymë të Shenjtë». Dhe ai u tha atyre: «Me se, pra, u pagëzuat?». Ata u përgjigjën: «Me pagëzimin e Gjonit». Atëherë Pali tha: «Gjoni pagëzoi me pagëzimin e pendimit, duke i thënë popullit se duhet t'i besonte atij që do të vinte pas tij, domethënë Jezu Krishtit». Dhe ata; si dëgjuan, u pagëzuan në emër të Zotit Jezus. Dhe, kur Pali vuri duart mbi ta, Fryma e Shenjtë zbriti mbi ta dhe ata folën në gjuhë të tjera dhe profetizuan." (Veprat 19:1-6)

Si me Veprat 10:44-47, disa persona interpretojnë këtë pasazh kështu: «Ky pasazh nuk tregon pikërisht që "gjuhë të tjera" ishin "gjuhë të njohura të botës", prandaj ato ishin "gjuhë të engjëjve ose gjuhë hyjnore». Përsëri ky është një argument nga heshtja dhe mungon përkrahja nga Fjala e Perëndisë. Në këtë pasazh, Lluka përdor të njëjtën fjalë "glossa" si ai ka përdorur në kapituj 2 dhe 10. N.q.s. pasazhi nuk bën një ndryshim midis kësaj përvoje dhe ditës së Rrëshajëve, ne nuk kemi të drejtë të krijojmë një ndryshim nga heshtja. Prandaj, pa një tjetër provë nga Fjala e Perëndisë, duhet të interpretojmë këtë pasazh njëloj me ditën e Rrëshajëve që "gjuhë të tjera" janë thjesht "gjuhë të njohura të botës."

Kapitulli 5

1 Kor. 12-14 Ne do të ndajmë këtë pasazh në disa pjesë, sepse ai është i gjatë dhe disa vargje meritojnë koment.

1) "Po të flisja gjuhët e njerëzve dhe të engjëjve, dhe të mos kisha dashuri, do të bëhesha si një bronx që kumbon ose si cimballi që tingëllon." (1 Kor. 13:1)

Duke përdorur këtë varg, shumë persona do të përfundojnë që Pali fliste me një gjuhë të engjëjve ose gjuhë hyjnore dhe kjo gjuhë ndryshon nga gjuhët në ditën e Rrëshajëve. Për të përkrahur interpretimin e tyre, ata përdorin gjithashtu 1 Kor. 14:2: "sepse ai që flet një gjuhë tjetër nuk u flet njerëzve, por Perëndisë; sepse askush nuk e kupton, por ai në frymë flet mistere." Logjika e tyre është që kjo gjuhë është një gjuhë që vetëm Perëndia kupton, jo njerëzit. Prandaj, kjo gjuhë është një gjuhë e engjëjve ose gjuhë hyjnore.

Përsëri duhet të kemi kujdes kur interpretojmë Fjalën e Perëndisë. Për shembull, kur Pali tha "Po të flisja gjuhët e njerëzve dhe të engjëjve..." kjo formohet si një hipotezë. Pali nuk tha që ai ka folur me gjuhët e engjëjve, megjithëse pohon në vargun 18 që ka folur në një gjuhë. Shprehja "po të flisja" nuk është e mjaftueshme për të përkrahur hipotezën që janë gjuhë hyjnore sidomos kur shprehja të tjera me "po të..." në 13:2-3 shpesh flasin për gjëra që Pali nuk i kishte bërë: "edhe të dija të gjitha misteret (dhe Pali nuk i di) dhe mbarë shkencën (dhe ai nuk e di) dhe të kisha gjithë besimin (dhe ai nuk i ka) sa të luaja nga vendi malet (dhe ai nuk e ka bërë) ... edhe sikur të ndaja gjithë pasuritë e mia për të ushqyer të varfërit (dhe ai nuk e ka bërë) dhe ta jepja trupin tim që të digjej (dhe ai nuk e ka bërë)..." Prandaj, edhe sikur gjuhët e engjëjve janë të ndryshme nga gjuhët e njerëzve nuk kemi mjaft provë për ta bërë interpretimin që Pali ka folur me gjuhë të engjëjve.

Gjithashtu, nuk ka mjaft përkrahje për ta bërë interpretimin që ka një dallim midis gjuhëve të engjëjve dhe gjuhëve të njerëzve. Pali përdori "gjuhët" vetëm një herë me "e njerëzve" dhe "të engjëjve". Kuptimi është që gjuhët e njerëzve dhe të engjëjve mund të bashkohen me njëri-tjetrën, d.m.th. ato kanë diçka të përbashkët. Për shembull, gjithmonë në Bibël, kur një engjëll ka folur, ai ka folur në një gjuhë të njohur si një person. Prandaj, interpretimi i arsyeshëm është që gjuhët e engjëjve janë gjuhë të njohura.

2) "Vëllezër, mos u bëni kalamaj nga mendja, por bëhuni foshnje për të ligën, dhe burra të pjekur nga mendja. Në ligj është shkruar: "Unë do t'i flas këtij populli në gjuhë të huaja dhe me buzë të tjera, por as kështu nuk do të më dëgjojnë" thotë Zoti. Prandaj gjuhët janë një shenjë jo për ata që besojnë, por për jobesimtarë, kurse profecia nuk është për jobesimtarë, po për besimtarë." (1 Kor. 14:20-22).

Është kritike për të kuptuar që Fjala e Perëndisë përshkruan qëllimin për gjuhët e reja. Kjo është e domosdoshme për të marrë një interpretim të drejtë. Perëndia thotë që gjuhët janë një shenjë, jo për besimtarë, po për jobesimtarë. Në vargun 21, Pali përdori një varg nga Dhjata e Vjetër për të vërtetuar argumentin e tij. Ky varg gjendet në librin e profetit Isaia në kapitullin 28, vargun 11. Në këtë pasazh, Zoti thotë që gjykimi i Tij do të vinte mbi Efraimin. Megjithëse Zoti kishte folur shumë herë në mënyrë të thjeshtë (v9-10) me Efraimin, ata kishin refuzuar të dëgjonin Perëndinë dhe të largohen nga mëkati. Atëherë Ai profetizoi që do të çonte

një pushtues (Asiri) të huaj midis atyre me një gjuhë të huaj. Kjo gjuhë e huaj do të ishte një shenjë për gjykim mbi një popull që refuzonte Perëndinë kur Ai ofronte shpëtim nga armiqtë e tyre. Më vonë, ky gjykim ishte plotësuar nëpërmjet Asirit. Prandaj, argumenti i Palit është që gjuhët janë një shenjë për jobesimtarë, sidomos jobesimtarë të kombit të Izraelit, i cili po refuzonte të dëgjonte Perëndinë nëpërmjet ungjillit të Krishtit dhe gjykimi i Perëndisë do të vinte (p.sh. në 70 A.D. kur Roma shkatërroi Jeruzalemin).

Ky qëllim për gjuhët e reja është i vërtetuar në Dhjatën e Re. Fjala e Zotit thotë që “Judenjtë kërkojnë një shenjë” (1 Kor. 1:22) dhe Zoti i dha disa shenja (p.sh. gjuhë) kombit të mosbesimit të Izraelit që kërkonte prova autoritare për të konsideruar mesazhin e shpëtimit. D.m.th. Fjala e Perëndisë thotë që gjuhët janë treguar si një shenjë që do t’i përcjellin ata që do të besojnë (Mark 16:17) për të vërtetuar fjalën e shpëtimit që apostujt predikonin. Dy vargje janë shumë të qartë për këtë:

“Pastaj ata dolën dhe predikuan kudo, ndërsa Zoti bashkëvepronte me ta dhe e vërtetonte fjalën me shenjat që e shoqëronin.” (Mark 16:20).

“Ky shpëtim ... u vërtetua ndër ne nga ata që e dëgjuan, ndërsa Perëndia dëshmonte për të me anë shenjash e mrekullish, me vepra të ndryshme të fuqishme dhe me dhurata të Shpirtit të Shenjtë, sipas vullnetit të tij.” (Heb. 2:3-4).

Në ditën e Rrëshajëve, Judenjtë që dëgjuan gjuhët e reja të folura nga dishepujt ishin të habitur (Vep. 2:7). Më vonë në Vep. 2:33, Pjetri i referoi këtyre shenjave si prova për ringjalljen e Krishtit.

“Ai, pra, duke qenë i ngritur në të djathtë të Perëndisë dhe duke marrë nga Ati premtimin e Frymës së Shenjtë, ka përhapur atë që ju tani shihni dhe dëgjoni.” (Vep. 2:33).

Është e qartë që një gjë që ata “panë dhe dëgjuan” ishte gjuhët e reja. Kjo është vetëm një shembull konkret për përdorimin e gjuhëve së reja - si një shenjë për të vërtetuar ungjillin e Krishtit. Ne shohim që Perëndia përdori gjuhët e reja me shpëtimin e besimtarëve të parë të judenjve (Vep. 2), me shpëtimin e johebrenjve të parë (Vep. 10), dhe me shpëtimin e dishepujve të Gjonit (Vep. 19).

3) “Sepse të gjithë ne jemi pagëzuar në një Frymë të vetëm në të njëjtin trup...” (1 Kor. 12:13)

Disa njerëz besojnë që gjuhët janë një shenjë për besimtarë dhe një manifestim që një njeri ka marrë pagëzimin e Frymës së Shenjtë ose ai mbushet me Frymën e Shenjtë. Disa besojnë që gjuhët janë absolutisht të domosdoshme për rritjen shpirtërore dhe çdo besimtar duhet të flasë me gjuhë të reja.

Fatkeqësisht, këto besime nuk janë në përputhje me Fjalën e Perëndisë. Në fakt, nuk ka asnjë varg që thotë që gjuhët janë një shenjë për të provuar që një besimtar ka Frymën e Shenjtë. Përkundrazi, janë disa vargje që kundërshtojnë këtë hipotezë. Nuk ka asnjë provë që tri mijë personat që ishin shpëtuar dhe morën Frymën e Shenjtë në ditën e Rrëshajëve folën me gjuhët e reja (Vep. 2:38-41). Nuk ka asnjë provë që Pali (Vep. 9:22-26) ose rojtari i burgut

(Vep. 16) folën me gjuhë të reja kur u shpëtuan.

Gjithashtu, nuk ka asnjë varg që thotë që gjuhët janë një shenjë për të provuar që një person është i mbushur me Frymën e Shenjtë. Përkundrazi, janë shumë vargje në Veprat kur një person ishte i mbushur me Frymën e Shenjtë por nuk foli në gjuhët e reja (p.sh. Vep. 4:31). Në asnjë vend nuk gjejmë një varg që lidh rritje shpirtërore me gjuhët e reja. Në fakt, vetëm kisha (në Korint) që ne njohim që praktikonte gjuhët e reja ishte, ndoshta, më e dobët shpirtërisht.

Në të vërtetë, Fjala e Perëndisë thotë që pagëzimi i Frymës së Shenjtë dhe mbushja e Frymës së Shenjtë janë dy fenomene të ndryshëm. Pagëzimi i Frymës ndodh kur një njeri beson në Krishtin për shpëtim. Kurse, mbushja e Frymës është një gjendje shpirtërore që një besimtar duhet të kërkojë vazhdimisht, d.m.th. të kontrollohet vazhdimisht nga Fryma. Të dy janë të lehtë për t'u vërtetuar. Për shembull, shohim që është një urdhër nga Zoti për një besimtar të mbushet me Frymën e Shenjtë:

“Dhe mos u dehni me verë, në të cilën ka shturje, por mbushuni me Frymë.” (Ef. 5:18)

Kurse, nuk shohim asnjë urdhër për një besimtar të pagëzohet me Frymën e Shenjtë. Ky pagëzim ndodh kur një person beson në Krishtin për shpëtim dhe Fryma vjen për të qëndruar përgjithmonë me të (Rom. 8:9). Ndoshta një mësim i vogël për këtë do të të ndihmojë.

Në Dhjatën e Vjetër shohim që Fryma e Shenjtë nuk qëndronte gjithmonë me një besimtar. Ai mund të vinte mbi një person ose mund të ikte nga një person sipas vullnetit të Tij.

“Me të dëgjuar këto fjala, Fryma e Perëndisë përfshiu Saulin...” (1 Sam. 11:6).

“Atëherë Samueli mori bririn e vajit dhe e vajosi ...; që nga ajo ditë Fryma e Zotit zbriti te Davidi...” (1 Sam. 16:13).

“Fryma e Zotit ishte larguar nga Sauli...” (1 Sam. 16:14).

Kjo është arsyeja pse Davidi mund të thoshte në Psalmin 51:11:

“Mos më largo nga prania jote dhe mos më hiq Frymën tënde të shenjtë.”

Prandaj, është e qartë që Fryma e Shenjtë nuk qëndronte gjithmonë me një person në periudhën e Dhjatës së Vjetër. Gjithashtu, gjatë periudhës së ungjillit kur Krishti banonte mbi tokë, shohim që Fryma e Shenjtë nuk qëndronte gjithmonë me një person. Për shembull, një njeri mund ta kërkonte Frymën, sepse Fryma nuk qëndronte përherë me të.

“Nëse ju, pra, që jeni të këqij, dini t'u jepni dhurata të mira bijve tuaj, aq më tepër Ati juaj qiellor do t'u dhurojë Frymën e Shenjtë atyre që ia kërkojnë.” (Luka 11:13)

Sidoqoftë, Jezu Krishti paralajmëroi për një ndryshim në punën e Frymës së Shenjtë. Ai tha,

“Dhe unë do t'i lutem Atit dhe ai do t'ju japë një Ngushëllues tjetër, që do të qëndrojë

përgjithmonë me ju, Frymën e së Vërtetës,... qëndron me ju dhe do të jetë në ju.” (Gjoni 14:16-17).

Krishti tha që në të ardhmen, Fryma e Shenjtë do të qëndronte përgjithmonë në një besimtar. Por, kur do të ndodhte ky ndryshim? Fjala e Perëndisë thotë që ky ndryshim do të ndodhte pas ringjalljes së Krishtit.

“Por këtë ai e tha për Frymën, që do të merrnin ata që do të besonin në të; sepse Fryma e Shenjtë në fakt nuk ishte dhënë ende, sepse Jezusi ende nuk ishte përlëvduar.” (Gjo. 7:39).

Me dishepujt e Tij, Ai deklaroi që Fryma e Shenjtë do të vinte ndërsa ata do të prisnin në Jeruzalem.

“Dhe ja, unë po dërgoj mbi ju premtimin e Atit tim, por ju qëndroni në qytetin e Jeruzalemit deri sa të visheni me pushtet nga lart.” (Llu. 24:49).

Jezusi Krishti shpjegoi që ata do të pagëzoheni e Frymën e Shenjtë në atë ditë (ditën e Rrëshajëve).

“Dhe, duke u gjendur bashkë me ta, i urdhëroi ata që të mos largoheshin nga Jeruzalemi, por të prisnin premtimin e Atit: «Që, tha ai, e keni dëgjuar nga unë, sepse Gjoni pagëzoi me ujë, por ju do të pagëzoheni me Frymën e Shenjtë mbas jo shumë ditësh.»” (Vep. 1:4-5).

Është e domosdoshme për të shënuar që Jezu Krishti emëroi fenomenin kur Fryma e Shenjtë do të qëndronte përgjithmonë në një besimtar, “pagëzimi i Frymës së Shenjtë.” Më vonë në Dhjatën e Re, gjejmë që, në fakt, Fryma e Shenjtë qëndron përgjithmonë në një besimtar.

“A nuk e dini se trupi juaj është tempulli i Frymës së Shenjtë që është në ju ...” (1 Kor. 6:19).

Në fakt, nëse një njeri nuk ka Frymën e Shenjtë, ai nuk është një besimtar (d.m.th. nuk i përket atij).

“... Por në qoftë se ndokush nuk ka Frymën e Krishtit, ai nuk i përket atij.” (Rom. 8:9)

Ky varg është shumë i qartë. Një besimtar ka Frymën e Shenjtë por jobesimtari nuk e ka. Prandaj, nëse një mësues thotë që një person është një besimtar por nuk e ka Frymën e Shenjtë, ky mësues është gënjeshtar. Është e pamundur për një person të jetë një besimtar pa Frymën e Shenjtë. Në fakt, Fryma e Shenjtë është një vullë për një besimtar që ai i përket Perëndisë.

“Në të edhe ju, pasi e dëgjuat fjalën e së vërtetës, ungjillin e shpëtimit tuaj, dhe pasi besuat, u vulosët me Frymën e Shenjtë të premtimit.” (Ef. 1:13).

D.m.th. menjëherë kur një njeri beson në Krishtin për shpëtim, ai e merr Frymën e Shenjtë dhe pagëzohet me Frymën e Shenjtë në trupin e Krishtit.

“Sepse të gjithë ne jemi pagëzuar në një Frymë të vetëm në të njëjtin trup ...” (1 Kor. 12:13).

Fatkeqësisht, shumë njerëz thonë që “pagëzimi i Frymës së Shenjtë” është një eksperiencë e dytë (pas shpëtimit) për një besimtar kur Fryma zbret mbi të. Ata thonë që ky fenomen quhet “pagëzimi me zjarr” sipas Mat. 3:11 kur Gjoni Pagëzori tha që:

“Unë po ju pagëzoj me ujë, për pendim; por ai që vjen pas meje ... do t’ju pagëzojë me Frymën e Shenjtë dhe me zjarrin.” (Mat. 3:11).

Sidoqoftë, vargu 12 shpjegon kuptimin e vargut 11. Gjoni that që:

“Ai mban në dorë terploten dhe ta pastrojë plotësisht lëmin e tij; grurin e tij do ta mbledhë në hambar, por bykun do ta djegë me zjarr të pashueshëm.” (Mat. 3:12).

D.m.th. jobesimtarët do të pagëzohen me zjarr (në ferr), kurse besimtarët me Frymën. Prandaj, Fryma e Shenjtë qëndron në një besimtar menjëherë kur beson ai.

4) “Kërkoni dashurinë dhe lypni me zemër të zjarrtë dhuntitë frymërore, por sidomos që të mund të profetizoni, sepse ai që flet një gjuhë tjetër nuk u flet njerëzve, por Perëndisë; sepse askush nuk e kupton, por ai në frymë flet mistere. Kurse ai që profetizon, u flet njerëzve për ndërtim, për nxitje e përdëllim. Ai që flet një gjuhë tjetër ndërton veten e tij, por ai që profetizon, ndërton kishën. Unë dua që të gjithë ju të flisnit gjuhëra, por më tepër të profetizonit, sepse ai që profetizon është më i madh nga ai që flet gjuhëra, veçse në interpretoftë, që të marrë ndërtimin kisha.” (1 Kor. 14:1-5).

Kemi vërtetuar që qëllimi i gjuhëve të reja është që ato janë një shenjë, jo për besimtarët, por për jobesimtarët (1 Kor. 14:20-22). Por, disa njerëz përdorin vetëm një pjesë nga 1 Kor. 14:4 “ai që flet një gjuhë tjetër ndërton veten e tij” për të vërtetuar që gjuhët e reja janë të rëndësishme për të ndërtuar një besimtar. Sidoqoftë, duhet të kemi kujdes me Fjalën e Perëndisë para se të marrim një interpretim të tillë. Fjala e Perëndisë është shumë e qartë që qëllimi i dhuntive frymërore është për “përsosjen e shenjtorëve” (Ef. 4:12) dhe për “dobinë e përbashkët” (1 Kor. 12:7). Gjithashtu në 1 Kor. 14 lexojmë që:

“Kështu edhe ju, mbasi doni fort të keni dhunti frymërore, kërkoni që t’i keni të bollshme për ndërtimin e kishës.” (1 Kor. 14:12).

“Ç’duhet bërë, pra, o vëllezër? Kur të mblidheni, secili nga ju ka një psalm, ... , çdo gjë le të bëhet për ndërtim.” (1 Kor. 14:26).

Prandaj, dhuntitë frymërore janë për ndërtimin e kishës. Në fakt, vargu 4 (në kontekstin e tij) provon që profetizimi ka më shumë vlerë për kishën sesa një gjuhë sepse një gjuhë (pa interpretim) nuk mund të ndërtojë kishën. Gjithashtu Pali theksoi këtë kur ai shkroi

dy herë në 1 Kor. 14:1-5 që duhet të kërkojmë më shumë për të profetizuar sesa për të folur me një gjuhë.

“Kërkoni dashurinë dhe lypni me zemër të zjarrtë dhuntitë frymërore, por sidomos që të mund të profetizoni ...” (1 Kor. 14:1).

“Unë dua që të gjithë ju të flisnit gjuhëra, por më tepër të profetizonit ...” (1 Kor. 14:5)

Gjithmonë në Shkrimin e Shenjtë gjejmë që qëllimi i një dhuntie frymërore është për të ndërtuar kishën, jo për të ndërtuar vetveten. Megjithëse, ndonjë besimtar mund të marrë ndërtim personal duke përdorur dhuntinë e tij, mësimi që qëllimi kryesor për një gjuhë është ndërtim personal është një gabim sepse Fjala e Perëndisë nuk e përkrah këtë.

5) “sepse ai që flet një gjuhë tjetër nuk u flet njerëzve, por Perëndisë; sepse askush nuk e kupton, por ai në frymë flet mistere. ... Por nëse nuk ka interpretues, le të heshtë në kishë dhe le të flasë me veten e tij dhe me Perëndinë.” (1 Kor. 14:2, 28)

Duke përdorur vargjet 3 dhe 28, disa njerëz besojnë që kur një njeri lutet në një gjuhë, ai po lutet në Frymën, d.m.th. ai lejon Frymën e Shenjtë ta drejtojë lutjen e tij sipas vullnetit të Frymës që është e pamundur kur ai lutet normalisht. Disa thonë që gjuhët e reja janë gjuhë të qiellit ose të Frymës. Fatkeqësisht, vargjet 2 dhe 28 nuk sugjerojnë fare që gjuhët e reja janë një udhë efektive për të komunikuar me Perëndinë. Ato thjesht thonë që nëse interpretuesi mungon në takim, një njeri që po flet me një gjuhë do t'i fliste vetëm Perëndisë sepse do t'i fliste njerëzve mistere, d.m.th. ata nuk e kuptojnë atë dhe nuk ndërtohen.

Në fakt, ka mundësi të lutesh në Frymën (lutje që drejtohet nga Fryma) pa gjuhët e reja. Pa dyshim, Jezu Krishti lutej në Frymën, por s'kemi asnjë varg që thotë që Ai foli me gjuhët e reja. Kur dishepujt e Krishtit kërkuan nga Ai një mësim për lutje, Ai nuk i mësoi ata të luteshin me gjuhët e reja (p.sh. Lluka 11:1).

Disa njerëz përdorin Romakët 8:26-27 për të vërtetuar që gjuhët e reja janë një gjuhë e veçantë për komunikim me Perëndinë. Ky varg thotë:

“Kështu, pra, edhe Fryma na ndihmon në dobësitë tona, sepse ne nuk dimë çfarë të kërkojmë në lutjet tona, sikurse duhet; por vetë Fryma ndërhyr për ne me psherëtim të patregueshme. Dhe ai që heton zemrat e di cila është mendja e Frymës, sepse ai ndërhyr për shenjtorët, sipas Perëndisë.” (Rom. 8:26-27).

Ky pasazh nuk i referohet gjuhëve të reja sepse thuhet që Fryma ndërhyr me “psherëtim të patregueshme.” Psherëtimat nuk janë gjuhët e reja sepse ato janë të patregueshme, kurse gjuhët e reja janë të tregueshme.

Pali arsyeton që është më mirë të lutesh me mendjen dhe frymën, d.m.th. pa gjuhët e reja.

“Po atëherë? Do të lutem me frymën, por do ta bëj edhe me mendjen; ...” (1 Kor. 14:15).

Atëherë, mendja jote dhe fryma jote janë të vlefshme dhe në vargje 16 dhe 17 ai tregon që kjo ndërton të tjera në kishë.

6) “A janë vallë të gjithë apostuj? Janë të gjithë profetë? Janë të gjithë mësues? A kanë të gjithë dhuntinë e veprave të fuqishme? A kanë të gjithë gjuhë të ndryshme? A interpretojnë të gjithë?” (1 Kor. 12:29-30).

Disa njerëz mbajnë këtë mendim: “Është e domosdoshme për çdo besimtar të marrë Frymën e Shenjtë pas shpëtimit si një eksperiencë të dytë, dhe prova që kjo ndodhur është që ky njeri do të fillojë të flasë me një gjuhë të panjohur.” Sidoqoftë, kjo logjikë është e keqe sipas 1 Kor. 12:29-30. Në kontekst, çdo pyetje kërkon përgjigjen «Jo». Kuptimi është i qartë që jo të gjithë besimtarët do të flasin me gjuhë të ndryshme. Gjithashtu, në Rom. 8:9 kemi:

“Nëse Fryma e Perëndisë banon në ju, ju nuk jeni më në mish, por në Frymë. Por në qoftë se ndokush nuk ka Frymën e Krishtit, ai nuk i përket atij.” (Rom. 8:9)

D.m.th. është e pamundur për një besimtar të mos ketë Frymën e Shenjtë. Një besimtar ka Frymën e Shenjtë menjëherë pas shpëtimit. Të këmbëngulësh që një besimtar ka nevojë për të kërkuar Frymën e Shenjtë pas shpëtimit është në kundërshtim me Fjalën e Perëndisë.

7) “Nëse ndonjë flet në gjuhë tjetër, le të bëhet kjo nga dy a më të shumtën tre vetë dhe njeri pas tjerit, dhe një le të interpretojë.” (1 Kor. 14:27).

Duhet të kuptojmë që Zoti ka disa rregulla për gjuhët e reja dhe është logjike që nëse një njeri, në të vërtetë, po flet me një gjuhë të panjohur, ai ka për të qenë në përputhjen me Fjalën e Perëndisë. Në bashkësi, Zoti thotë që vetëm dy ose tre vetë kanë të drejtë për të folur në një gjuhë tjetër, jo më shumë. Gjithashtu, ata njerëz duhet të flasin njeri pas tjetrit, jo njëkohësisht, edhe kur ndonjëri flet ashtu, një tjetër duhet të interpretojë.

Gjithashtu, Zoti ka thënë që:

“Gratë tuaja të heshtin në kishë, sepse nuk u lejohet të flasin, por duhet të nënshtrohen, sikurse thotë edhe ligji. Dhe në qoftë se duan të mësojnë ndonjë gjë, le të pyesin burrat e tyre në shtëpi, sepse është e turpshme për gratë të flasin në kishë.” (1 Kor. 14:34-35).

Megjithëse Bibla thotë që një grua mund të profetizojë (1 Kor. 11:5) dhe mund të bëjë disa aktivitete shumë të rëndësishme për kishën, Zoti nuk lejon që ajo të flasë në kishë. Fjala e Perëndisë vazhdon të thotë që një grua nuk lejohet që të mësojë, as të përdorë pushtet mbi burrin, por të rrijë në heshtje (1 Tim. 2:12). Kjo është një pikë shumë e rëndësishme për t'u kuptuar. Prandaj, është në kundërshtim me Fjalën e Perëndisë që një grua të flasë në kishë. Në qoftë se një grua fillon të flasë me një gjuhë të panjohur gjatë takimit, ky është një gabim në sytë e Zotit. Kjo do të thotë që ajo nuk kontrollon nga Fryma e Shenjtë dhe çfarë ajo ka bërë, është e turpshme përpara Zotit.

Prandaj, nëse shohim një takim ku më shumë se tre vetë po flasin me një gjuhë, ose ata po flasin njëkohësisht, ose pa një interpretues, ose një grua po flet, është e qartë që çfarë shohim është e gabuar, në kundërshtim me Fjalën e Perëndisë, dhe nuk është nga Zoti. Kjo

është logjike dhe e vërteta.

Nganjëherë, kur një person është përballë kësaj logjike, duke kërkuar një rrugëdalje nga gabimet e tij, ai do të thotë këtë: «Këtë janë vetëm opinione personale të Palit». Por kjo nuk qëndron. Nëse jemi të sinqertë me Fjalën e Perëndisë, lexojmë në të njëjtën kontekst që çfarë Pali ka shpjeguar janë urdhërime të Zotit.

“Në qoftë se dikush mendon se është profet ose frymëror, le të njohë se ato që po ju shkruaj janë urdhërime të Zotit.” (1 Kor. 14:37)

Përmbledhja

Qëllimi kryesor për gjuhët e reja është për të vërtetuar ungjillin ndaj jobesimtarëve. Gjithmonë një dhunti frymërore është për dobinë e përbashkët, jo për vetvetën. Vetëm në një kuptim të dytë një person mund të thotë që një gjuhë është për ndërtim personal ashtu siç kjo është e vërtetë për çdo dhunti frymërore nga Perëndia.

Fjala e Perëndisë nuk përkrah që gjuhët e reja janë gjuhë të veçanta për të komunikuar me Perëndinë, as përkrah që gjuhët janë gjuhë e engjëjve ose e Frymës. Sipas Fjalës së Perëndisë, një gjuhë e re është një gjuhë e njohur të botës, por e panjohur për folësin. Më parë folësi nuk ka patur asnjë aftësi të flasë në këtë gjuhë, por gjuha është e njohur në botën, vetëm a panjohur për folësin. Një gjuhë e panjohur nuk është llogotitje, tinguj të rastit, ose zhurma të parregullta. Kjo është krejtësisht e domosdoshme për t'u kuptuar që të shmangësh ndonjë mashtrim. Nëse ti thua, «Unë flas në një gjuhë të panjohur», por kjo gjuhë nuk është një gjuhë e botës, ti mashtrohesh.

Fjala e Perëndisë ka disa rregulla për të kontrolluar praktikën e gjuhëve. Nëse një njeri thotë që ai flet me një gjuhë por kundërshton rregullat e Perëndisë, atëherë çfarë flet ai nuk është nga Zoti. Është e pamundur për Perëndinë për të kundërshtuar vetveten, d.m.th. Fjalën e Tij.

Ka mundësi që një njeri mund të flasë me një gjuhë të re, madje në ditën e sotme, sepse Pali tha: «mos ndaloni të flasin në gjuhëra» (1 Kor. 14:39). Sidoqoftë shqyrtimi ynë i kujdesshëm provon që gjuhët popullore që shohim në ditën e sotme janë të dyshimtë sepse ato nuk plotësojnë shumë kushte të domosdoshme për gjuhët e reja që gjenden ne Fjalën e Perëndisë.

Shpresojmë që kjo letër do të të ndihmojë ty në të ardhmen për të shmangur ndonjë gabim. Gjithmonë ne duhet të pyesim këtë: «A është eksperiencia ime sipas Fjalës së Perëndisë apo jo?». Nëse eksperiencia ime nuk është në rregull me Fjalën e Perëndisë, unë mashtrohem. Zoti nuk është një gënjeshtar dhe Fjala e Tij është gjithmonë e vërtetë. Çdo eksperiencë që është në kundërshtim me të vërtetën është një mashtrim. Çfarë duhet të bëjmë ne? Duhet të jemi të sinqertë me Fjalën e Perëndisë dhe pendohu për çdo gabim duke kërkuar të vërtetën. Zoti të bekoftë me hir duke kërkuar të vërtetën me sinqeritet.